

DIFnoviny

Deník divadelního festivalu soukromých škol

Jde o to najít se.
Alice Meislová

1. dubna 1995

2 Kč

TŘETÍ
ČÍSLO

Tak se nám o půlnoci přehoupí DIFSOUŠ do své druhé poloviny a je možné slyšet hlasy "To je škoda!", ale i "Sláva, už se blíží konec!". Druhý výrok je určitě vlastní osazenstvu v okolí pořadatelů a našich *DIFnovin* - věřte nám, moc se opravdu nevyspíme. Máte-li potíže s identifikací členů redakce, je možné tento problém vyřešit zcela jednoduše: potkáte-li jakousi potácející se mátohu, neučesanou, bledou, s tmavými kruhy kolem očí a roztřesenými pohyby si něco čmárající na papír (a usínající pravidelně v intervalu několika minut), pak vězte, že je to s nejvyšší pravděpodobností nějaký DIFnovinář.

Času vskutku nemáme nazbyt - kromě vlastních *DIFnovin* zajišťujeme ještě informace na stránkách Ústeckého deníku a na vlnách Českého rozhlasu. To ale ještě není vše: představte si, že byste k tomu všemu ještě hráli divadlo (kromě Jany a Honzy jsme všichni v Hlíně) - vskutku už vražedná kombinace. Proto bychom se chtěli omluvit za dnešní, co se počtu pohledů na představení týče, poněkud slabší číslo - zkrátka jsme to už nějak časově nezvládli.

Hrozně moc bychom chtěli poděkovat všem, kteří na sebe dnes (nebo vlastně včera) převzali naše psací břímě - plzeňákům, Heleně - a odlehčili našim přetíženým bedrům. Vaše nenadálá pomoc byla opravdu vydatná.

Ještě jednu zprávičku na závěr: Země je koule... Apríl!

DIFnoviny - deník divadelního festivalu soukromých škol.

Redakce: Jitka Andělová (GSL), Tomáš Benda (MFF UK), Pavel Hrbáč (GSL), Jana Kašková (GJ), Pedro Miguelito (GSL), Saša Nedvědický (GSL), Honza Rosenauer (GJ), Láďa Sedláček (GSL), Klára Špičková (GSL) a Pepa Zachariáš (John Henry Newman school Stevenage).

Adresa redakce: GSL, Karla IV. 885, Ústí n. L., tel.: 316 34 33 707.

Zadané i nevyžádané příspěvky můžete přinést každému z výše uvedených a ten je již dopraví na to správné místo.

Poznámka: za nepříznivých okolností mohou některé informace působit desinformačně.

PORADA

Když jsme ráno v Činoherním studiu domnožili druhé číslo DIFnovin, právě začala první schůzka porotců s těmi, kdož hráli hned první den, tedy předevčím.

Porotci, vedení Sašou Rycheckým (dnes to má být prý Petra Rychecká), zvolili pro mě velice sympatickou taktiku, a sice taktiku dialogu, který se osvědčil, a tak první slova pronášeli samotní účastníci a potom teprve věc uzavírali velevážení porotci, kteří si bez nějaké oficiálnosti nechali skákat do řeči.

Hodnocení čtvrtěčních představení v DIFnovinách se vesměs shodovala s míněním poroty, a tak se během dialogu několikrát citovalo z tohoto divadelního deníku, který právě držíte v rukou. To nás samozřejmě velice potěšilo, ale s potěšením z průběhu tohoto sezení se to nedá srovnat. Stoprocentně se potvrdilo i to, že účastnit by se této porady měli nejenom ti, kteří předešlý den hráli.

DEMENTI (toto není oslovení!)

Pokud jste pochopili včerejší článek o změně poroty tak, že by snad Saša Rychecký nechtěl mít za žádnou cenu v porotě Martina Vodňanského, a tak ho odvolal a vzal místo něj Lucii Mičkovou (mimochodem pravačku), věřte, že tomu tak v žádném případě není. Český jazyk zkrátka někdy dovede říci i to, co autor, který s ním pracuje a vytváří tak libozvučný text, který ladí nejenom autorově uchu, ale především jeho svědomí, vůbec nechtěl říci.

Stejně tak došlo k trapnému omylu v případě příspěvku Sinetty - Plzeň, Křížák, Hubička: hned ve druhém řádku mělo být místo "úporné" slovo "vínové". Vnímavý čtenář jistě ihned postřehne rapidní proměnu smyru prvního odstavce zmíněného příspěvku. Sinettě se tímto pokorně omlouvám.

O VÍKENDU MUSÍTE JÍST,

radí vám prostřednictvím DIFnovin ředitel Schola ludus Pavel Slezáček. Jde totiž o to, abyste naplno využili stravenky Gastronomu, které byly drazé koupeny a které budou při případném neodevzdání firmě Gastronomu stejně tak drazé doplacený. Nepodařilo se nám sice zjistit, co přesně bude o víkend u jídelničky, ale bude to jídlo jistě dobré a jestli ne dobré, tak syté. A jestli ne syté, tak tam ale zkrátka jděte a snězte to, či po někom pošlete své stravenky. Dobrou chut.

SREETFIGHTER (POTYČKA)

Během festivalu došlo mezi účastníky k nepřijemným sporům, které se změnily v otevřené potyčky. Vše začalo celkem nevinně. B.B. z Prahy slovně napadla L.M. z Plzně, ta pochopitelně výrok B.B. neoponechala bez náležité odpovědi. Za B.B. se postavil její přítel M.V. a odpověděl za ní. Odpověď M.V. se pochopitelně nelíbila příteli B.B. a to K.R., ten však už odpověděl fyzickým napadením. M.V. se začal bránit útokům K.R. Tuto potyčku neoponechali bez povšimnutí přátelé M.V. a to konkrétně: O.T., A.S., V.V., S.M. a L.D., K.R. se tudíž dostal do překerní situace a zavola si na pomoc své přátele a to: A.V., V.T., R.S., M.O. a K.S. Síly se tedy vyrovnaly a propukla pravá bojová vírava, které přihlíželi P.V., J.L., T.M., P.B. a mnozí další. V.V. v boji nakopl R.S. tak silně do řiti, že nebyl schopen pokračovat v boji. Vzápětí byl vyřazen K.R. a síly se opět vyrovnaly. V.V. a A.V. společně s A.S. a K.S. po delší chvíli boje zjistili, že jsou vlastně příbuzní a tak boje zanechali. To mělo značný demoralizující účinek na obě strany, a tak boj skončil stejně rychle jako začal.

JSEM JENOM PRODAVAČEM LIMONÁD

PEDRO MIGUELITO

Člověk je tvor možná inteligentní, chytrý, tvořivý, ale přesto málo sebekritický a i dnes bohužel velice snadno spadne do sebeuspokojení se. Jestliže k takovému stavu dojde, nejlepší pomocí je pohled zvenčí. Ten teprve odhalí všechny nedostatky a chyby. Jaké chyby odhaluje barman v baru BARBAR ve foyer Činoherního studia jsme se snažil zjistit od Dana, který vám po celý DIFSOUŠ bude nalévat a nalévat a nenápadně přes usměvavé brýle pozorovat.

Jak se ti o DIFSOUŠI nalezvá?

Hezky.

Shledáváš z pozice barmana na festivalu něco příjemného?

Příjemné je to, že všichni ti lidi platějí, zatímco když je tady divadlo, tak si to všichni píšou na stěnu.

Co si lidi nejraději kupují?

Především jde o nealkoholické nápoje, že. A nejraději asi naše velmi dobré sudové víno z jižní Moravě.

Co byste vzkázal mladým divadelníkům - amatérům, kteří teprve poznávají divadelní svět?

Divadlo spočívá v tom, že se chlastá, pak se strašně dlouho dělá, a pak se zase chlastá.

Takže hosté u tebe budou asi vždycky vítáni, je to tak?

Samozřejmě.

Pecka

Velice milou společností je pro mne Petra Rychecká, která vede brněnská Brnkadla a Kšandy. Kromě členství a zároveň vedení tohoto souboru ujala se stejně jako minulý rok, i letos funkce porotkyně. I ona teď sedí vedle mne a směje se na diktafon, protože má radost z nového trička, na kterém má logo TV NOVA.

PAVEL HRBÁČ

Pa: S jakým divadelním kusem jste letos na DIFSOUŠ přijeli?

Pe: My jsme na této přehlídce s představením, které se jmenuje Otvírák. Je podle sci-fi povídky nějakého pána, jehož jméno mi vypadlo z hlavy. Je to první věc, kterou ta děcka dělají, takže to je podle mne asi trochu vidět. Navíc jsme si vzali hrozně velké sousto, protože místo toho, abychom dělali první věc s kusem hadru, nabo takovou nějakou podobnou radost, tak jsme si vymysleli hrozně světelné změny a šilené zvuky. Takže se nám občas stane, že se nám to všechno nesejde, nebo se jede něco jiného, než se má jet a potom je to hrozná legrace.

Pa: Jak se to děckům líbí?

Pe: No tak oni si to vlastně vybrali sami. My jsme totiž hrozně dlouho hledali, co bychom měli hrát až přinesla Zuzka tuhle povídku a jenom nám ji převyprávěla a všem se to hrozně líbilo. Od té doby jsme se o ní hrozně moc bavili. Ono je to o takovém systému a o jedinci, který se tu jedoucíma mašinérií snaží všemožně zastavit. Nás totiž baví to také zkoušet.

Pa: Jak se Ti od Čarodějnic pro nejmenší a s nejmenšími skáče k science fiction?

Pe: Tím, že jsou to úplně jiná děcka, a že Kšandy už jsou souborem dospělejším, je zde úplně jiný způsob komunikace. My jsme vznikli těsně před posledním Brnkáním, jako pořadatel jakéhosi průvodu. Postupně se dávali dohromady ti lidé a je to s nimi úplně fantastické protože je to úplně jiný způsob komunikace. Oni jsou svým způsobem dospělí, ale zároveň ke mě stále chodí pro rady a vidí ve mě takovou oporu. Dělat s nimi je pro mne ohromný objev, mě to hrozně baví.

Pa: Takže Ty máš v plánu zůstat jak v Brn-

kadlech, tak v Kšandách?

Pe: Hodlám zůstat samozřejmě u obou souborů a jelikož ještě učím na pajdáků, tak mám všechny dětské a mládežnické věkové kategorie. A ještě ke všemu si chci nabrat úplně nejmenší Brnkadla, abych měla úplně všechny děcka a abych věděla, jak se ty věkové kategorie vyvíjejí a mění. To je totiž hrozně dobré si to moci srovnávat. Ale nejvíc mne v této chvíli těší asi oprava Kšandy.

Pa: Ty jsi tu letos také v roli porotce, stejně jako minulý rok. Co Tě vedlo k tomu, že jsi opět přijala nabídku na porotcování na DIFSOUŠ?

Pe: Mě se tu loni strašně líbilo, proto jsem hrozně moc chtěla sem přijet znovu a přivést také své nejnovější chráněnce. Zkrátka něco, za čím bych mohla být trochu podepsaná. Na tomhle jsem podepsaná tak zhruba z patnácti, z dvaceti procent. To porotcování mi připadá hrozně užitečné. Já jsem se setkala ve větší míře s tím středoškolským divadlem teprve v minulém roce a je to hrozně senzační, protože se ukázalo, že hrozně moc lidí středoškolského věku chce to divadlo dělat, ale nemají o tom zatím žádné vědomosti, jak to divadlo dělat, nemají ponětí o technice, o tom, že musí mluvit nahlas, o tom, že nemůžou stát zády k hledišti, atd. Ale zároveň je tam to obrovské nadšení. Také když budu jako porota, tak nad tím musím přemýšlet. Jako divák bych to spláchla, když se mi to nebude líbit.

Pa: Takže oni sami si dotváří představení?

Pe: Oni do toho hodně vstupují. No tak mě se třeba nedávno stalo, že mě Brnkadla normálně vyhodili ze zkoušky, protože se jim nelíbilo jak jim radím. Řekli mi, dobře Pecko, ale my si to uděláme sami. A já byla v tu chvíli hrozně šťastná, že už jsou natolik samostatní, že to dokážou posoudit. Ale ty Kšandy mi ještě pořád hodně věří a opírají se o mne.

Pa: Chtěla bys něco vzkázat lidem, kteří budou účastníky na festivalu?

Pe: Lidstvu na festivalu vzkazuju, aby mělo pořád dobrou náladu, uspokojovalo se něčím jiným, než alkoholem a jinými pomocnými prostředky a trávilo volné chvíle ve veselých zábavách s otevřenou myslí a radostmi.

Pa: Děkuji Ti mnohokrát za rozhovor a AHOJ na festivalu.

Socha je z kamene, rakev je ze dřeva

Absurdní drama sem přivezli Kladeňáci. Na hře ze začátku diváka zaujaly perfektní výkony herců. Ale ty potom zevšedněly a hra zdánlivě ubrala na tempu. Pomalu začal vznikat dojem rozvleklosti, ale ten byl opravdu jen zdánlivý. Vyjádřit se to dá taky takhle: že nuda se tu dala zažít mnohem větší. Otevřeně přiznávám, že jsem mohl v tomto divadelním kusu těžko nalézt zalíbení, neboť se nepočítám mezi příznivce absurdního dramatu. Z toho plyne, že byt by se herci snažili sebevíce (a to se právě snažili), těžko by mě mohli upoutat, protože byli nesmírně svázáni textem, který se mi opravdu nelíbil, neboť jsem mu nemohl porozumět. Ale dosti bylo hanění, teď se pokusím vyzdvihnout herecké výkony několika protagonistů, které byly opravdu skvělé, myslím, že vůbec nejlepší jaké bylo možno na tomto festivalu zatím shlédnout. Ovšem nemohu opomenout to, že několika hercům občas nebylo rozumět, ale to se dalo najít ve vícero představeních. Nyní se pokusím vše shrnout do jedné věty: "Na celém představení mě zaujaly pouze herecké výkony."

Saša Nedvědický

Hra o soše a rakvi SPŠ Kladno

Omamné tabletky, šílený profesor s kometou v hlavě, celoživotní touha po dítěti a nacistický poklad k tomu, to vše dokázal soubor SPŠ Kladno dostat do hry pod názvem Hra o soše a rakvi. První představení dne druhého divadelního.

Děj? Mladý manželský pár utíkající před vírem pražského společenského života, hledající na Šumavě vedle klidného spokojeného rodinného života i nacistický poklad. To vše má ale jeden háček, ke spokojenému rodinnému životu chybí to hlavní - dítě. To začne řešit místní lékař, z něhož se brzy vyklubá šílenec, jež se snaží odklidit všechny členy rodiny mimo Šárky (jeden ze členů manželského páru), na o jak už to bývá, samozřejmě, že se do ní zamiluje. Do toho všeho ještě občas vstoupil(a) hledačka chroustíků, jenž se postupem děje přemění z Jany na muže a nakonci se stane zachráncem Šárky před šíleným profesorem. Děj končí úspěšným odklizením rodiny a jediná, kdo přežije je Šárka. Vyčerpávající popis.

Herecké výkony?

Hra zajiště bude patřit k předním představe-

ním DIFSOUSĚ, herecké výkony všech akterů byly dost dobré. Úspěšně a hbitě vyřešili nenáviděné herecké okno. Ke konkrétním výkonům? Skvěle vytvořená role Šárky - na jedné straně dychtící žena po dítěti - druhá strana dívenka, jež se nechtěla vzdát společenského život. Proměny postavy byly v každé situaci dokonalé. Richard (manžel), ač byla role vytvořena dívkou, jako člověk toužící po majetku, schopen zneužít i lidský život, byl zahrán také velice dobře. Nej-silněji však na mě zapůsobili monology šíleného profesora a Richarda, velice dobře provedené, ba přímo dokonalé.

Dobré představení, u kterého nebylo mnoho, co vytknout.

Jana Kašková

HRA NA KARKULKU

V břísku mám sladko, před očima namodralou mlhu a nevím, kolik je hodin. Ne, nejsem opilá, těžko však mohu definovat svůj momentální stav. A je mi líto, že má slovní zásoba poněkud zvadla, třebaže v podvědomí se krčí pojmy, dojmy, spojení a přirovnání zdobená květnatými korunkami ... bla bla blááá.

Jsem vydaná napospas setrvačnosti rozjetých prstů, které bohužel nejsou v přímém spojení s centrální částí mozku ovlivňující šťastné či méně šťastné výplody své činnosti.

No, abych se vůbec dostala k tomu, co jsem vlastně chtěla říci. Hra na Karkulku bylo představení, které chytalo za bránice celé hlediště a zvláště v první části produkce jsem zaznamenala skutečné hřejivé uspokojení. Pramenilo jak z hereckých výkonů lačného vlka a nádherně hysterické Karkulky, která mi svým projevem připomínala Olivu Olejovou z Pepka námořníka, tak z vtipného prolínání se témat, kde jsme se chvíli bavili na drogové plantáži a chvíli revmatickou babičkou zapálenou do aerobiku. Děj se takto posouval do nečekaných situací a nikdo nemohl z této přetřansformované klasické pohádky nikdy vyčíst, kam se v následujících vteřinách odebere. To si myslím, že mělo (kromě jiného) velký podíl na dynamičnosti a poutavosti celého představení.

Jo, jo. Hráli si, hráli, opravdu si vyhráli a většina se shodla na tom, že to vůbec nebylo na škodu.

Klára Špičková

Červená karkulka

Liberečáci zpracovali tuto notoricky známou pohádku tak, že by se za to nemuseli stydět tvůrci těch nejakčnějších filmů, které jsem si doposud mohl představit pouze v těch nejdivočejších snech. Divák se prostřednictvím divadla mohl octnout v protidrogové akci, v soudní síni... Představení se mi líbilo, neboť jsem se opravdu dobře bavil. Ve hře se objevilo celkem dost neotřelých nápadů. Ale zároveň jsem si uvědomil, že od tohoto představení se více očekávat nedálo. Tudiž stručně řečeno: Představení nemělo na víc, než rozesmát diváka. Ale cením si na něm toho, že to byl, dá se říci, ucelený kus. Nebyla to snůška nijak na sobě nezávislých gagů.

Saša Nedvědícký.

Rozhovor s libereckými

J: Jak jste starý soubor? Jak dlouho takhle už spolu hrajete?

Už 3 roky.

J: Máte nad sebou nějakou ochrannou a vedoucí ruku nebo si hrajete divadlo jen tak, jak se vám chce?

Ano, jsme pod vedením paní Mileny.

(...okamžitě byl náš diktafon namířen k této osobě)

J: A Vy jste profesorka těchto divadelníků?

Ano, jsem herečka a momentálně hraji v divadle F.X.Saldy v Liberci

(...výše uvedení svěřenci ihned "bonzují", že i externí učitelka dramatické výchovy.)

J: Proč zrovna Karkulka?

p. M.: Tu pohádku jsem našla já a napadlo nás, že bychom ji mohli zpracovat několika různými způsoby.

J: Kde jste brali ty hrůzný náměty? Z vlastní zkušenosti? Ze života?

P. M.: Tam byly tři části. První - "jako kdyby" studentská. Druhá - eroticko-akční "thrilerová" (tu jsme vybírali ze všech amerických krváků). To bylo tzv. pozitivní smyšlení o čumění do bedny. Třetí - to byl klasický soud. (tam jsme brali náměty z "Matloka").

- No, každý z nás chodil povinně 3x týdně do kina na americký krváky.

J: Byly jste už někdy na podobném festivalu?

My jezdíme jenom na Difsouš, ale zato každý rok.

J: Takže s vámi můžeme počítat i na příští

rok?

No, jistě.

Děk za rozhovor.

Hlavně mě ale prosili, abych tam nezapomněla napsat, že hráli se třemi záskoky, z toho prý dva u hlavních rolí.

Jana Kařková

První bomba z Havířova vyšla naprázdno

Začnu tím, co se mi líbilo. Především to byly pěkné písničky hned ze začátku, dále to, že veškerý text byl veršovaný. Za povšimnutí stály jak rekvizity, tak herecký projev. Hra mohla být lepší, na to bezesporu měla. Nevím v čem to bylo, že mě nechytla více. Chvillemi se mi zdálo, že vidím těžké stroje pohybující se po prknech a přeríkávající svoje repliky. Jako by ty stroje nemohly do sebe dostat onu lidskou lehkost a ladnost. Zdálo se mi jako by na to představení někdo hodil těžkou deku. A přitom herečky text zvládly znamenitě, každý krok byl proveden přesně a ve správnou chvíli. A přeci jsem měl pocit, že tomu něco chybí. Jako by se z celého představení vytratila veškerá přirozenost. No nechám se překvapit druhou bombou z Havířova.

Saša Nedvědícký

Nejen o soše a rakvi

Tohle představení fakt bylo skvělé. Možná vás tenhle můj spontánní výlev nadšení překvapí - počítám vás totiž také do té obrovské skupiny lidí okolo mě, kteří se na mě po vyřknutí této věty na tuto adresu podívali jako na sladkovodního ještěra, a pak se situaci snažili zachránit menší kupkou společenských frází. Jestli ale patříte do té druhé malinkaté skupiny lidí, jejíž základ tvořím já (o nikom dalším zatím nevím), tak určitě rádi uznáte, že vaše duše po takovémto představení již delší dobu kručela. S otázkami porozumění, věčného hledání a lásky a vědomí konečnosti se smrtelník málokdy setká v tak zhuštěné a pokoj nedávající podobě. I výběr scénáře mi po shlédnutí věrejších, šedou mozkovou kúru k aktivitě nikterak nepodněcujících, představení připadal přímo geniální. Výkon všech herců (zvláště představitelky hlavní ženské role) velice příjemně potěšil.

Zkrátka - takto správně dlouhý, nepokojně klidný čas, strávený střídavým zapínáním rozumového a citového centra, by se měl ve skutečném čase objevovat častěji.

Helena Jirásková

Hacafán a Kecafán

Čistota užitých prostředků, sympatické protagonistky, výrazné plus hudební a výtvarné složce. Veskrze poctivě připravené a předvedené představení postrádalo bohužel to nutné, co k použitové komedii patří. Nazvěme to šmrnc, šťáva, větší lehkost, svižnější temporytmus - no prostě TO. TO je to, co nás na začátku chytne a až do konce nepustí.

Napadá nás termín KULTIVOVANÉ POUŤOVÉ DIVADLO - což je něco ako částečně těhotná žena. Prostě - nebylo to TO.

Vaši Plzeňáci

Nabílit, zkroutit, vysušit, zmrtvit

Další z festivalových úletů. Tato hra byla srovnatelná s libereckou Karkulkou: tedy ten, kdo očekával hluboké myšlenky, se nedočkal. Ony totiž ve hře žádné nebyly. Myslím, že posláním hry bylo rozesmát diváka. A to se jí podařilo, svůj účel tedy splnila. Celé představení byl opět balíček gagů, které jakž takž držely pospolu díky společným postavám (Džek Rozparovač a recidivista Alkapone). Proto této hře velké šance u poroty nedávám. Ale já jsem šel do divadla s tím, že se budu bavit a protože jsem se bavil, tak jsem byl s hrou stejně spokojen jako s Karkulkou, ale jenom mě mrzí, že obě hry byly uvedeny ve stejný den. Mám pocit, že jedna stínila druhou.

Saša Nedvědický

Recenze (spíše drzý pokus o recenzi) - Krev andělů aneb Hon

Jako poslední představení v pátek byla na programů hra gymnázia Schola Ludus, narvané foyer už v půl osmé, nervozita v hledišti i v zákulisí. To hlavní však mělo ještě přijít.

Dostalo se mi úkolu

věru nelehkého, mám se pokusit napsat recenzi na divadelní představení pod názvem Krev andělů aneb Hon.

Pár věcí mi v tom ovšem brání. Za prvé - 90% redakce tvoří členové souboru, tudíž napíšu-li něco proti, zítra (dnes) jsem bez práce. Za druhé - jak si mohu vůbec dovolit psát recenzi na opravdové divadelní představení, když jsem jen takový "čmáral" a ne divadelní odborník. Babo rad' - všichni paří ve foyeru a já tu mlátím do počítače. Jenže o recenzi byl požádán i pan J. A. Heidler, tudíž odpovědnost nechme jiným.

Děj? - Boj? Potrestání? Zničení zla? Hedvika de Bovair, jež čeká na své upálení za vraždu svého strýce hraběte de Bovair (dábelské stvoření, jež připravilo o život rodinu Hedviky), je zachráněna mladým Kryštofem, který ji odváží na venkov k rodičům, kde bohužel vládne jen přetvářka a silná matinka, otec je jen dodatek k téhle rodině. Na statek přijíždí přítel Kryštofa Daniel Rainer (vtělený ďábel z těla hraběte de Bovaira), pronásleduje Hedviku v myšlenkách. Nakonec Hedvika umírá a potrestání zla se ujímá Elen (sestra Kryštofa), ale ta už se, bohužel do Daniela zamilovala a on ji, jako ďábel, zamoťává do svých pout. Nakonec, pod "ochrannou rukou" Šarloty, Elen ničí zlo. Láska však zůstává dál. Konečné objetí a tanec očistění a prostoty citu uzavírá celý příběh.

Herecké výkony? Každá z postav zahrána do detailu svého charakteru, To platí jak u Hedviky, kde byl přímo graciózně vystižen boj proti zlu,

Na dnešní den

9. ⁰⁰ až 9. ⁴⁵	AG Brno
9. ⁴⁵ až 10. ²⁰	SG Havířov
10. ²⁰ až 11. ²⁰	SG J. Palacha Praha
11. ²⁰ až 11. ⁴⁰	GSL Ústí n. L. (M.P.)
11. ⁴⁰ až 12. ³⁰	SG J. Seiferta Praha

Na zítřek

8. ³⁰ až 9. ¹⁵	G Jateční Ústí n. L.
9. ¹⁵ až 10. ⁰⁰	PORG Praha

ale i bezmezná víra k Bohu v podání Kláry Špičkové. Také pro Petra Michálka v roli ďábla mnoha tváří - mistrovské dialogy - pročitěné monology - situace-setkání (beze slov) Hedviky s ďáblem. Nesmím však zapomenout ani na ostatní protagonisty: Jitka Andělová v roli Elen, jež se změní postupem děje z rozpustilé dívky na dospělou, která nakonec pomstí smrt Hedviky, vyhrává boj nad ďáblem, co k tomu říci - dokonalost proměny postavy. Vynikající Matinka v podání Jiřího Hány, který velice vystihl rodičovskou natvrlost a přetvářku. Kryštof? Láďa Sedlák, jako mladý nerozvážený student, jenž založil požár z lásky k Hedvice. Stejně jako u předešlých protagonistů. Šarlota - Alice Meislová v roli ducha zemřelé sestry; kdyby všechny svaté sestry byly ve skutečnosti jako ona, možná bych začala věřit v Boha, jako v bezmeznou spravedlnost.

Mé díky patří i osvětlovačům - fakt jste byli, kluci, skvělí!!!

Publikum skvělé - aplaus nekonečný.

Co říci na závěr? Hlína je v přírodě zna-

mení života a vývoje. U divadelního souboru Hlína doufám jen v to, že neusne na vavřínech, ale půjde dál poznávat hloubku a krásu divadelního umění. Hodně štěstí Vám všem.

Jana Kašková

Rodinné divadlo Hlína

Posbíráno u stolu ve foyeru Činoherního studia ve 22.30

- Těm lidem pochopitelně není -náct, těm je alespoň magických 30 - ale úspěšně to maskujou

- Nebo snad je možný, aby v -nácti člověk UŽ, JEŠTĚ, ZASE, KONEČNĚ ŽE BY, DOKONCE, KUPODIVU, SAMOZŘEJMĚ takhle přemýšlel?

- Konečně zamrazilo, vtáhlo, chytlo

- O těchhle lidech ještě uslyšíme, tyhle lidi ještě uvidíme

- Teda Petře, jako sorry, ale do naší rodiny nechod! Jsme totiž slabí, tak slabíiiiiiiii

- A tohle bylo silný, TAK SILNÝ!

Posíláme vám HUBIČKU

Také vaši Plzeňáci

Na dnešní den

Kytky	13. ⁰⁰	SG J. Seiferta Praha
Hodina mezi psem a vlkem	14. ¹⁵	ŠG Havířov
Otvírák	15. ³⁰	AG Brno
Skoromuzikál	17. ⁰⁰	SG J. Palacha Praha
Epileptický svět	18. ¹⁵	GSL Ústí nad Labem (M.P.)
Theodor Munstock	20. ³⁰	ČS - J. A. Haidler

Na zítřek

Babylónská věž	10. ⁰⁰	PORG Praha
Fantagor	11. ⁰⁰	G Jateční Ústí n. L.
Mim	14. ⁰⁰	John Lang - Velká Británie
Závěr a vyhodnocení	15. ⁰⁰	